

Respect pentru oameni și cărți

Coperta și concepția grafică: VIRGINIA SORESCU
Ilustrația: MARIN SORESCU

ISBN 973-86328-4-6

MARIN SORESCU

IONA

„Pe jocul său de război, sănătatea sănătoasă, în
înțelesul său de luptă, sănătatea sănătoasă, în
menținerea sănătății sănătoase, înțelesul sănătoasă,
alții să fie sănătoși — și totuști să poată
cărți și altă...”

„Cea ce este în lume, nu este niciu ce nu
este în lume în păcat și în sănătate, sănătatea sănătoasă,
nu mai poate fi sănătatea sănătoasă sau sănătatea
de cunoști. Iată că nu pot să te spui sănătatea sănătoasă.”

„Reveni cu o copie cu Iona, cu celei care sunt să
nu să întreb care unde sămătușă?”

„Iona, procurul său a fugit din fată. Înainte, a
incăunat în locația chineză să a rezerva, într-o casă posădă.
Cu găsile penale din greșeala scriitorului. Am cintă-
crescătorat și în s-a parte cu măcelor. Am încrezut să-o
întâmpin. Astăzi fosi în.”

„Dacă acoperim vina sădului pe Iona. Ce-i să aduc din
înțelesul său? Năște, sănătatea sănătoasă, înțelesul sănătoasă,
alții să fie sănătoși — și totuști să poată
cărți și altă...”

EDITURA FUNDATIEI “MARIN SORESCU”

PERSONAJI

pește

peștești / său vîntă regaleji

cum să vioi și sănătatea nuol jurguz silvoi mo vâto nă
toi mirogoas se zlătăjăi te-iz rădăini sunq iță jurač
se spinozăi sunq li ro hosozi n' hruč iț no hručas
siaz ihiv silepnič īaprih / agnacu / n' h' hručidahob
-iç, vîrsca hručicu. Cunscos siljevudu iț sunočini
vîrsca hručas aysipuz no hruči sunq hručivam la "ian
hručidui hruči slamešla, aysip sunq sunq no hručidui
silep sunq li se silameši iț noq

Încărcați

Pechi nu poe, poe, hruč, poe, în nă
hruči sunq cu alia.
Că i avem o mare bogată,
Ce mare bogată sunq?
Căci că nu nu i nu sunq
Nici a grăbi, năcăgi, năcăgi,
Gheguță! Ionat
Mai năcăgi! Ionat
Năcăgi!
Antistiole

TABLOUL I

Scena e împărțită în două. Jumătate din ea reprezintă o gură imensă de pește. Cealaltă jumătate — apa, niște cercuri făcute cu creta. Iona stă în gura peștelui, nepăsător, cu năvodul aruncat peste cercurile de cretă. E întors cu spatele spre întunecimea din fundul gurii peștelui uriaș. Lângă el, un mic acvariu, în care dau veseli din coadă cătiva peștișori.

De fapt, Iona sună ca "Iosif". Să nu credem nimic. Iosif este un nume în creștină. Că Iona este o răsfântă? Nu, răsfântă sunt orice surori și sora unei persoane. Iosif este un nume de familie și nu este un nume de răsfântă. Poate să fie. Dar pare că nu. Iosif este un nume de răsfântă. Aici poartă numele său în loc de "Strigă". Iosif, să nu te spunești că ești răsfântă. Ești răsfântă și nu ești răsfântă. Iosif este un nume de răsfântă.

- Acum încep să...
- Parcă aud poc, poc, tronc, poc, în năvod.
- Bolovani, nu alta.
- Că avem o mare bogată.
- Ce mare bogată avem!
- Cred că nu mai au mult.
- Nici o grija. (*Strigă.*) Iona!
- (*Răgușit.*) Iona!
- (*Mai răgușit.*) Iona!
- Nimic.
- Pustietate.
- Pustietatea măcar ar trebui să-mi răspundă: ecoul.
- (*Băgând de seamă că n-are ecoul.*) Ei, dar ecoul?
- (*Mai strigă o dată, să verifice bănuiala.*) Io...
 (*Așteaptă.*) ...na... (*Așteaptă.*)
- (*Frecându-și mâinile a pagubă.*) Gata și cu ecoul meu...
- Nu mai e, s-a isprăvit.

- S-a dus și ăsta.
- Semn rău.
- Aș, poate e vreo măsură mai nouă luată de pescari.
- (Explicativ.) Să se termine odată cu gălăgia de pe mare.
- Ce vacarm!
- Nu e bine să urli pe mare.
- Pe uscat mai treacă-meargă.
- Dar pe apă, ba.
- Tip eu, tipă tu, tipă celălalt. Zgomotele s-adună.
- Valurile intră în vibrație.
- Ca un pod peste care trec soldații, toți în același timp: se dărâmă.
- Păi, când se pun și ăștia să treacă!...
- Așa și marea. Intră în rezonanță valul ăsta, intră celălalt.
- S-ar putea isca o furtună!
- Și când s-ar dărâma toată apa peste noi...
- Zău nu e bine să strige toți cei de pe mare odată.
- Chiar dacă sunt naufragiați?
- Chiar naufragiații. Să strige toți, dar pe rând.
- Înțeleg, să nu se bage de seamă...
- Altfel s-ar crede că e o jelanie absolută.
- S-ar înfuria marea.
- (Înțelept.) De-aia fiecare om trebuie să-și vadă de trebușoara lui.
- (Uitându-se în apă.) Să privească în cercul său.
- Și să tacă. (Pauză.)
- Numai că eu trebuie să strig. Să-l chem pe Iona.
- (Strigă.) Ionaaa!
- Nimic.
- (Strigă.) Să nu te prind pe-aici, auzi? Nu te mai ține după mine, Iona! (Pauză.)

- De fapt, Iona sunt eu. Psst! Să nu afle peștii. De-aia strig, să-i induc în eroare. Că Iona n-are noroc, și pace.
- Peștii trebuie să credă că el pescuiește cine stie unde. În altă parte... (Râzând.) Cred că ar trebui să pes- cuiască în altă mare. Poate acolo... — — — — —
- Dar parcă poți să-ți schimbi marea? — — — — —
- A, nici pomeneală.
- (Strigă.) Iona, să nu te-apropii de locul ăsta, că-mi sperii norocul.
- (Scoțând năvodul gol.) L-ai și speriat.
- (Aruncă din nou năvodul.) Ce mare bogată avem!
- Habar n-aveți căți pești mișună pe-aici.
- (Curios.) Cam căți?
- Dumnezeu știe: mulți.
- (Cu uimire.) O sută?
- Mai mulți.
- Cam cât a număra toată viața?
- Mai mulți.
- Atunci, cât a număra toată moartea?
- Poate, că moartea e foarte lungă.
- Ce moarte lungă avem! Dacă poți număra atâta bogă- tie... Ce mare bogată avem!
- Și cum poate marea să-i țină pe toți peștii ăștia pe mân- care și pe bere?
- Se descurcă. Greu, dar se descurcă.
- (Râzând.) Cred că le dă mai multă apă.
- Nu, că ei nu beau apă.
- (Concesiv.) Ei, le-o fi mai turnând ea și apă.
- Când îi vede pe toți cu gurile căscate...
- (Încercând năvodul.) Parcă acum atârnă mai greu.
- Cred că l-am prins pe-ăl mare.
- De mult pândesc eu peștele ăsta. L-am și visat.

- Nu-i vorbă, că eu visez în fiecare noapte doar pești.
- Poate unde mă ocup și cu... (*Gest, însemnând pescuitul.*)
- Dar prea m-am săturat de atâtă duhoare în somn.
- Visul și peștele.
- Visul unu — crap.
- Visul doi — morun.
- Visul trei — plătică.
- La plătică întotdeauna mă trezesc înjurând. Mă foiesc în pat până spre ziuă, când atipesc din nou, și ce crezi că visez?
- (*Curios.*) Ce?
- Ghicește.
- O balenă?
- Aș, n-am eu norocul ăsta! Ce crezi că visez?
- (*Și mai curios.*) Ce?
- O făță.
- O făță?
- O făță de pește atât de mic, încât...
- Nici nu ți-l poți aminti.
- Se topește până te trezești.
- Și aşa în fiecare noapte, de când mă știu.
- Asta se mai poate numi vis?
- Și în timpul ăsta, cei doi copii ai mei dorm buștean.
- Cum pot dormi unii aşa?
- O dată i-am întrebat: Mă, voi ce visați, de dormiți buștean?
- Și ei, cu ochii sclipind de fericire: „Marea“.
- Ptiu!
- Dar poate lor le convine: visează marea *fără pește*.
- Doar apa mării frumoasă, a naibii când te uiți la ea. Asta visează ei, lăsând tot greul peștelui pe mine.

- (*Melancolic.*) Dacă aş fi pădurar, de la o vreme mi-ar veni în somn numai copaci.
- Aş vrea să mă fac pădurar și să visez chiar din prima noapte un milion de copaci.
- Și eu să stau la umbra lor.
- S-ar face în somn că eu stau la umbra lor.
- Ce umbră deasă trebuie să dea un milion de copaci la un loc!
- Deasă ca mierea.
- Și eu colo, cu capul pe-o rădăcină, să mă tot uit după veverițe.
- Veverițele nu trebuie să le prinzi.
- Asta mi-ar mai lipsi — să mai alerg și după veverițe în somnul meu nenorocit! (*Cătând spre năvod.*) Oare?!
- Ai, să-l scot?
- (*Nehotărât.*) Știu eu dacă a sosit momentul?
- De ce-o fi trăgând aşa de greu năvodul?
- Barosanul...
- De mult îl pândesc eu... Știu și cum arată. Uite-așa are o gură! (*Gest indicând, involuntar, gura peștelui mare din scenă.*)
- A, de mult îl pândesc eu.
- Îi cunosc fiecare solz.
- Dacă mi s-a arătat noaptea!...
- De vreo câțiva ani îl am în cap, numai că nu pot să-l pun aici în năvod.
- (*Făcându-și curaj.*) Dă, Doamne! (*Trage de năvod.*)
- Greu, greu...
- (*Scoate năvodul.*) Nimic? (*Uimire.*)
- Nimic.

- Atunci, ce naiba atârna aşă? (*Priveşte în zare.*) Aşa, înțeleg. Norul acela. Îşi culcase umbra exact pe năvodul meu.
- Mai bine m-aş face pescar de nori.
- Azi unul, mâine altul. Aş aduce repede potopul.
- Că la nori am noroc. (*Pauză.*)
- (*Dă cu ochii de acvariu. Vorbind cu peştișorii.*) Tot în voi mi-e speranţă.
- Plevușca, săracal!
- Ea duce greul mărilor şi oceanelor.
- (*Arătând spre acvariu.*) Sunt ai mei, particulari.
- (*Cu compătimire.*) Au mai fost prinşi o dată...
- Îi ţin pe fereastră. Lumina le face bine, ea conţine fel de fel de substanţe. Îi îngrişă, îi înveseleşte.
- (*Trist.*) Numai că nu le dă drumul.
- (*Speriat.*) Cum să le dea?
- Sunt pescar şi trebuie să se găsească oricând un peşte şi-n casa mea. Altfel ce-ar zice lumea? Când le arunc mâncare dimineaţa, rămân şi eu aşa, privindu-i. Uneori stau ceasuri întregi.
- Dacă n-ai chef să te duci să prinzi alţii, zice soţia mea, care mă iubeşte, nu te mai uita aşa la ei. Că mor şi aştia.
- Ea mă iubeşte, dar nu când stau şi mă uit la peşti.
- N-ar fi exclus să moară din privirea mea.
- Că am o privire otrăvită. Pe ce-mi pun ochii — moare.
- Aşa zice ea.
- Eu parcă n-aş crede. Dacă era aşa, nu murea şi ea? Ehe! De când!
- Dar ei tot or să se isprăvească. Pentru că de câte ori plec la pescuit, iau şi acvariu. Când văd că e lată rău, am stat o zi întreagă degeaba, scot undiţa (*o scoate*) şi-o arunc în acvariu. (*O aruncă.*)

- Pe cel care s-a agătat îl arunc apoi în năvod.
- Că e mult până prinzi unul. (*Cu ochii pe plută.*) Acum încep să tragă... Nu-i vorbă, şi aştia trag greu. C-au mai fost prinşi o dată...
- Dar până la urmă, unul tot dă în cârlig. (*Scuzându-l parcă.*) Apa mică... Nevoile de hrană mereu crescând...
- Te pui cu nevoile?!
- Dacă e să fiu sincer, eu n-aş mai vrea să cadă acum nici unul.
- Asta e imposibil.
- E ca şi când ai bea otravă şi te-ai aştepta ca ea să nu-şi facă efectul.
- Mi-e milă de el.
- Peşti, fiţi atenţi, nada mea o să-şi facă efectul!
- (*Privind acvariu, apoi marea.*) Apa asta e plină de nade, tot felul de nade frumos colorate. Noi, peştii, înotăm printre ele, atât de repede, încât părem gălăgioşi.
- Visul nostru de aur e să înghiţim una, bineînteleş, pe cea mai mare. Ne punem în gând o fericire, o speranţă, în sfârşit, ceva frumos, dar peste câteva clipe observăm miraţi că ni s-a terminat apa.
- (*Cu solemnitatea unui cor.*) O, tu pescar, care stai sus pe mal, măcar lasă-ne limpede drumul până la ea, nu ni-l tulbura cu umbra picioarelor.
- (*Pauză; privind acvariu.*) Totuşi, n-am ce să fac.
- Trebuie să trăiesc şi eu. Hai, mă, ai apucat-o?
- (*Se apleacă peste acvariu şi în clipa aceasta gura peştelui uriaş începe să se închidă. Iona încearcă să lupte cu fălcile, care se înclăstează scărăind groaznic.*)
- Ajutor! Ajutoooor!
- Eh, de-ar fi măcar ecoul!

Întuneric.